

de skulde forrente, vilde de ganske vist kunne møde med et Overskud og med store Skatteindtægter, og gode Tider vilde altsaa være til Stede dér. Jeg tror dog, at man hellere skal afholde sig fra den Slags Tankeeksperimenter. Hvis Staten skal drive Forretning, maa den indrette sig som andre, der driver Forretning. Den maa forrente det, der angives som bundet i Forretningen. Det maa Forretningsmanden gøre, og det maa Staten ogsaa. Jeg tror, det er en daarlig Vejledning at give Borgerne, at de bare skal stille deres Regnskab op paa en anden Maade, saa ser det lysere ud. Det gaar ikke udenfor det Sted, hvor det ærede Medlem kan give en saadan Anvisning, hverken i hans egen Bedrift eller i andres Bedrifter kan man klare sig ved falsk Regnskab, i alt Fald ikke ret længe. Men altsaa, ved en saadan Fremgangsmaade, ved en Takspolitik, der forøger Statens Underskud, mener man at have ydet noget, som Borgerne skal være glade over. Jeg synes ikke, der er Grund dertil.

Dernæst har man forbedret Finansloven ved Optagelse af ganske vist forudsatte Laan, men dog er det sidste paa 14 Mill. Kr., der nu er opført ved tredje Behandling, kommet lidt overraskende, ikke fordi jeg hermed vil sige, at det laa udenfor, hvad der kunde tænkes, men paa et vist Tidspunkt af Finanslovbehandlingen havde jeg faaet det Indtryk, at Finansministeren ikke mente, at det var nødvendigt at optage dette Laan. Det er altsaa kommet alligevel, og jeg forstaar særdeles vel, at det er nødvendigt.

Naar man skal dele 9 Mill. Kr. ud, maa man laane Pengene, thi Pengene findes hverken det ene eller det andet Sted. Tillægsbevillingsloven for 1926—27 viser, at der ikke er Penge tilovers, der er tværtimod, naar det rigtige Tal for Kassebeholdningen pr. 31. Marts 1927 anføres, et Underskud paa 5 Mill. Kr. Det er muligt, at man ved denne Lejlighed som tidligere kan slippe udenom det, at der viser sig visse Bevægelser, som gør, at dette Underskud ikke bliver Realitet; men i bedste Fald bliver der Balance, og før der kan blive noget at dele ud af, maa man derfor laane Pengene. Valutaskattens Beløb er, som jeg allerede sagde før, forbrugt for længst, og de 9,1 Mill. Kr., som det nu ved sidste Afstemning er vedtaget at overføre fra Formuen til Driften, det er Penge, der ikke eksisterer, hvilket Regnskabet jo nok senere skal vise. Den Slags Eksperimenter synes jeg ikke der er Grund til at ytre nogen Art af Glæde over, thi før eller senere skal jo Befolkningen betale Eksperimenterne. Gælden skal beta-

les, det, der uddeles paa en saa urimelig Maade som denne 9 Mill. Kr.'s Bevilling, skal jo dækkes under en eller anden Form. I hvert Fald synes jeg ikke, man kan kalde det sund Statshusholdning at uddele Gaver, naar man ikke har Raad til det, og at laane sig frem for at gøre disse Eksperimenter.

Og hvordan tegner saa Fremtiden sig? Ja, jeg beder undskyldte, jeg er ikke i Stand til at dygne saa mange Tal op, som Venstres ærede Ordfører før forlystede os med — ganske vist med den Virkning, at ikke et Menneske kan følge med i disse Talrækker. Men jeg ser paa Fremtiden saaledes, at vi, efter at Laanet er budgetteret og den Gave, der skal uddeles, er trukket fra, møder med et beregnet Overskud paa 5 Mill. Kr. Men det er jo ikke nok; det Overskud vil jo ikke nær kunne dække, hvad Tillægsbevillingsloven normalt kræver. Hvis jeg regner, at den kræver 7—8 Mill. Kr., og naar jeg dernæst bringer i Erindring, at Omsætningsafgiften paa Motorkøretøjer, som tidligere var en Statsindtægt, nu skal overføres til Kommunerne, saa vil det sige, at vi i dette Øjeblik har en sikker Udsigt til at komme gennem det Finansaar, for hvilket der nu gives Finanslov, med en Mangel paa rundt regnet 10 Mill. Kr. Det er den gamle Forestilling om igen: At vi skal optage Laan for at komme gennem Driften. Hvad der er beregnet indvundet paa § 26 til Brug ved Anlæg, til Brug for Statsvirksomhederne, er nu for en væsentlig Del beslagent til Dækning af Underskuddet, til Skattegave, til Overførelse o. s. v. Det vil sige, at den sunde Konsolideringspolitik, der blev indledet af den forrige Regering, øjeblikkelig forlades, da den nuværende højtærede Finansminister igen tager Styret. Vi søgte at konsolidere Kassebeholdningen, det nuværende Ministerium konsoliderer Statsbanernes Underskud ved Takstnedsættelser, der ikke kan bæres af Banerne selv. Der er en væsentlig Forskel, det erkender jeg — jeg synes ikke nogen Forskel, som man, naar man ser Tingene rigtig efter, har mindste Grund til at betragte med Glæde.

Derfor, naar man ser paa Sagen, som den faktisk er, maa det være med noget ejendommelige Følelser, at Ministeriet hjemfører denne første Finanslov og det, den har i sit Følge. I Løbet af 7 Maaneder har Ministeriet, som Venstres Ordfører skildrede det, gjort sig Umage, men i denne Tid, hvor det har gjort sig al denne Umage, har det ganske sikkert ogsaa tilsat den Tillid, som næredes til de stærke Mænd for 7 Maaneder siden. Der er ikke meget tilbage af Glan-